

Recenzja dorobku naukowego dra Mariusza Maziarza, sporządzona na potrzeby postępowania habilitacyjnego

prof. dr hab. Mateusz Pipień
Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie

Zgodnie z pismem 1194.5110.2.2023 Przewodniczącej Rady Dyscypliny Ekonomia i Finanse (RDEiF) UJ prof. dr hab. Marty Gancarczyk powołano mnie w skład komisji habilitacyjnej, w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr Mariusza Maziarza (uchwała 1/VII/2023 RDEiF UJ z 27 września 2023 roku). W postępowaniu tym Rada Doskonałości Naukowej powierzyła mi obowiązki recenzenta. Dokonując oceny dorobku naukowego dr Mariusza Maziarza na potrzeby postępowania habilitacyjnego, biorę pod uwagę *Ustawę z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. z 2023 r. poz. 742 z późn. zm.). Niniejsza recenzja składa się z czterech części, w których dokonam analizy:

1. wykształcenia i przebiegu kariery naukowej Habilitanta,
2. głównego osiągnięcia naukowego, będącego przedmiotem postępowania,
3. istotnej aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub kultury, w szczególności zagranicznej,
4. osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych lub popularyzujących naukę lub sztukę.

Wykształcenie i przebieg kariery naukowej Habilitanta

Pan dr Mariusz Maziarz ukończył w 2015 roku studia w Szkole Głównej Handlowej, gdzie uzyskał w dniu 21.05.2015 dyplom magistra za pracę magisterską *Międzynarodowa analiza zależności przyczynowych i relacji wspólnotowych wzrostu gospodarczego*. W latach 2015 – 2021 Habilitant był doktorantem w Katedrze Ekonomii Ekologicznej, na Wydziale Ekonomicznym Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu. dr Maziarz realizował w tym czasie projekt PRELUDIUM pt. *Badania przyczynowe we współczesnej ekonomii*, finansowany przez NCN, którego był kierownikiem. Stopień doktora Habilitant uzyskał w dniu 28.01.2021 na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu za rozprawę doktorską: *The Philosophy of Causality in Economics: Causal Inferences and Policy Proposals (Filozofia przyczynowości w ekonomii: Wnioskowania przyczynowe i zalecenia dla polityki gospodarczej)*.

W 2018 i 2019 roku był asystentem badawczym lub odbywał staże naukowe w takich instytucjach, jak Instytut Badań Rynku, Konsumpcji i Koniunktur – Państwowy Instytut Badawczy, Erasmus Institute for Philosophy and Economics, University of Helsinki, Finlandia, Centre for Philosophy of Science (TINT), University of Amsterdam, Institute for Logic, Language, and Computation. Aktywność Habilitanta w zakresie wyjazdów zagranicznych ocenić należy wysoko. Chęć nabycia odpowiedniego doświadczenia, nawiązanie kontaktu ze specjalistami z innych uczelni oraz próby wejścia w obieg międzynarodowy nauki zasługują na szczególne podkreślenie.

Od 2019 roku Habilitant jest związany z Wydziałem Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego, gdzie realizuje projekty, najpierw grant ERC *Biouncertainty*, pełniąc w tym projekcie rolę najpierw asystenta-wykonawcy a potem adiunkta-wykonawcy, zaś obecnie grant OPUS *Pluralizm przesłanek w filozofii ekonomii*, w którym pełni rolę kierownika. Aktywność Habilitanta w zakresie udziału w projektach badawczych, finansowanych ze źródeł zewnętrznych, należy ocenić pozytywnie. Habilitant jest aktywny na tym polu i prowadzi badania interdyscyplinarne w różnych zespołach naukowych.

Na podstawie analizy przesłanej mi dokumentacji stwierdzam, że Habilitant legitymuje się stopniem doktora.

Ocena głównego osiągnięcia naukowego, będącego przedmiotem postępowania

Jako główne osiągnięcie naukowe, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2. *Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*, Habilitant wskazuje cykl artykułów o *Filozoficznych i metodologicznych implikacjach problemu niespójnych wyników ekonometrycznych*. Na ten cykl składa się dwanaście prac opublikowanych w latach 2015-2021 samodzielnie lub we współautorstwie. Na uwagę zasługują prace Maziarz (2021) z czasopisma *Synthese* (200 pkt.¹), oraz Maziarz (2017c) i Maziarz i Mróz (2020), opublikowane w

¹Punktację podaję za dokumentacją, natomiast wobec ostatniej aktualizacji liczby punktów ministerialnych przyznawanych czasopismom, punkty te mogą się różnić od obecnie obowiązujących

czasopiśmie *Journal of Economic Methodology* (100 pkt). Do cyklu Habilitant zaliczył dodatkowo dziewięć prac opublikowanych w czasopismach o mniejszej liczbie punktów. Są to czasopisma filozoficzne, lub interdyscyplinarne, z naciskiem na kwestie filozofii nauki i metodologii ekonomii. Dorobek ilościowo oceniam jako umiarkowanie obszerny, natomiast opublikowanie dwóch tekstów w *Journal of Economic Methodology* (JEM), jak również praca w *Synthese* zasługuje na wysoką ocenę. Dorobek ilościowo spełnia moim zdaniem wymogi stawiane w postępowaniach habilitacyjnych, natomiast szczególnie ważne dla mnie, wywodzącego się ze środowiska ekonometrycznego, jest opublikowanie przez Habilitanta prac w ekonomicznym czasopiśmie międzynarodowym, poświęconym analizie kwestii metodologicznych w ekonomii (JEM). Ułatwia mi to zadanie oceny dorobku, który zyskał przez te publikacje walor międzynarodowy, jednak - co ważniejsze - przedstawiony dorobek może być zaliczany do jednej z dyscyplin nauk społecznych, jaką jest dyscyplina ekonomia i finanse. Przedłożenie przez Habilitanta recenzowanego przeze mnie dorobku, jako podstawy przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego w dziedzinie nauk społecznych i w dyscyplinie ekonomia i finanse, uważam za dopuszczalne. Przeprowadzone przez dr Maziarza badania naukowe dotyczą następujących czterech zasadniczych pytań badawczych, wymienionych w dokumentacji:

1. Na jakim podejściu metodologicznym opiera się wnioskowanie ekonometryczne?
2. W jaki sposób realistycznie interpretować modele ekonometryczne?
3. Jakie są ograniczenia epistemiczne ekonometrycznych metod wnioskowania przyczynowego?
4. Jak wnioskować z niespójnych wyników modelowania ekonometrycznego?

Próbując udzielić odpowiedzi na pytanie 1. Habilitant wskazuje, że ekonometryczne podejście do badań ekonomicznych inspirowane jest neopozytywistyczną filozofią nauki. Neopozytywizm, zwany inaczej pozytywizmem logicznym, ukształtował się jako prąd myślowy w *Kole Wiedeńskim*, założonym i prowadzonym przez Moritza Schlicka i innych filozofów. Neopozytywiści postulowali oparcie wiedzy na obserwacjach empirycznych i odrzucenie wszystkich zagadnień i pytań, które nie znajdują odzwierciedlenia w faktach poddających się analizie empirycznej. Neopozytywiści dążyli też do tego, aby opisać wiedzę językiem matematyczno-logicznym, co sprowadzało się do dążenia do matematyzacji całej nauki. W skrajnej wersji wszystkie dyscypliny naukowe, w tym ekonomia, miały stać się działami fizyki, lub przynajmniej miały być zbudowane od podstaw z wykorzystaniem tych samych narzędzi badawczych i ujęć teoretycznych, które stosuje się w fizyce.

W odniesieniu do ekonomii neopozytywiści wskazywali, że ewentualnie występujące zależności przyczynowo-skutkowe mają charakter statystyczny i nie mają one waloru trwałości. Ten brak trwałości jest szczególnie wyraźnie widoczny w tym, że badane zależności mogą zmieniać się w czasie. Zatem nie mogą być na przykład traktowane na równi z prawami fizyki. Dodatkowo nie jest możliwe sprawdzenie postulowanych (lub testowanych) zależności w innych warunkach, a - co najbardziej istotne - nie jest możliwe odtworzenie tych samych warunków wyjściowych. W świetle tych ograniczeń, które w filozofii nauki są znane od dekad, bo były formułowane już przez *Kole Wiedeńskie*, pojawia się pytanie, w jakim sensie neopozytywizm jest właściwym podejściem do uchwycenia istoty badań ekonometrycznych. W odpowiedzi na to pytanie Habilitant w swych pracach wymienia:

- a) redukcjonistyczne podejście do przyczynowości,
- b) ograniczenie wiedzy do badań syntetycznych i analitycznych,
- c) korespondencyjną koncepcję prawdy,
- d) problem demarkacji,
- e) konfirmacjonizm,
- f) pozytywistyczne podejście do prawd naukowych.

Habilitant na przykładzie analizy artykułu Reinhart i Rogoff (2010) *Growth in a time of debt* wskazuje które elementy pozytywizmu logicznego są możliwe do zastosowania, gdy interesuje nas istota i podstawy metodologiczne analiz ekonometrycznych. Przedstawioną w artykule Maziarz (2017) dyskusję oceniam jako wartościową, jednak wynika z niej, że neopozytywizm w swym fundamentalnym ujęciu nie pasuje w pełni do nauk ekonomicznych oraz w szczególności do analiz ekonometrycznych. Niezależnie bowiem od tego, czy Autorzy tekstu *Growth in a time of debt* rozumieją przyczynowość jako stałą koniunkcję zdarzeń, nie jest możliwe wykazanie jej stałości oraz przeprowadzenie replikacji analiz, która nie byłaby ich kopią.

Jak pisze Habilitant w swym autoreferacie, głośna praca Carmen Reinhart i Kennetha Rogoffa *Growth in a time of debt* jest dobrym przykładem do analiz metodologicznych, ze względu na prostotę stosowanego w analizach empirycznych aparatu ekonometrycznego. To moim zdaniem może być pułapka, stąd uzyskane wnioski należy traktować z dużą ostrożnością i gdyby to ode mnie zależało, to nie uogólniałbym ich na funkcjonującą powszechnie regułę. Niezależnie jednak od wątpliwości, wyniki badań Habilitanta należy uznać za wartościowe i inspirujące.

W odniesieniu do pytania badawczego 2. Habilitant rozważa zagadnienie interpretowalności analiz ekonometrycznych z punktu widzenia realizmu naukowego. W pracy Maziarz (2019b) wskazuje on, że zasadniczą przeszkodę w przyjęciu stanowiska realizmu naukowego w odniesieniu do modeli ekonometrycznych, jest niespójność wyników empirycznych. Habilitant traktuje tę kwestię jako problem badawczy i próbuje w kolejnych swych pracach (Scheuer i Maziarz (2019), Maziarz (2021a)) uzasadnić, że w pewnych poszczególnych aspektach (cel analiz, kontekst) realizm naukowy jest zasadny. Habilitant dokonuje też szczegółowej analizy powodów, dla których obserwujemy powyższą niespójność. Przeprowadzoną w tych pracach dyskusję uznaję za wartościową i ważną dla rozumienia podstaw metodologicznych ekonometrii. W autoreferacie Habilitant zwraca uwagę, że jego rezultaty mogą mieć walor uniwersalny, to znaczy mogą mieć istotne znaczenie nie tylko w metodologii ekonomii. Jako uzasadnienie Habilitant pisze o kryzysie replikacji, który generalnie ma dotyczyć nauki wykorzystujące modelowanie statystyczne. Osobiście nie podzielam tego poglądu, ponieważ zasadnicza różnica pomiędzy analizami empirycznymi na gruncie ekonomii i na gruncie innych nauk jest taka, że na gruncie ekonomii replikacja jest albo kopią analiz (te same dane, ten sam model) albo nie jest w ogóle możliwa do przeprowadzenia w taki sposób, w jaki rozumie się ją w naukach eksperymentalnych (statystyka medyczna, biometria, socjometria, psychometria i inne).

W ramach prac nad pytaniem badawczym 3. Habilitant analizuje problem możliwości wyciągania wniosków o istnieniu zależności przyczynowo-skutkowych w ekonomii, w szczególności na podstawie modeli ekonometrycznych. W autoreferacie zwrócono uwagę, że dotychczasowe badania w tym zakresie dotyczyły ekonomicznych modeli teoretycznych, zaś w odniesieniu do ekonometrycznego rozumienia przyczynowości i metod weryfikacji jej potencjalnego istnienia, temat jest relatywnie nowy i na razie nie doczekał się jednoznacznych rozstrzygnięć. W tym elemencie Habilitant dostrzegł lukę badawczą, którą próbował zapełnić. Wyniki swoich badań zawarł w pracach Maziarz (2015), Maziarz (2017b) oraz Maziarz i Mróz (2020). Habilitant przedstawia argumenty, które wskazują na niemożliwość wnioskowania o przyczynowości z wykorzystaniem standardowych modeli ekonometrii szeregów czasowych. Wartością dodaną w mojej ocenie jest przedstawienie przeglądu problematyki przyczynowości i dogłębny opis tego zagadnienia z punktu widzenia filozofii ekonomii. W swoich badaniach Habilitant szczególnie wiele uwagi poświęca testom przyczynowości w sensie Grangera, które stały się istotnym narzędziem, wchodzącym w skład współczesnego instrumentarium ekonometrycznego. Habilitant dochodzi w swych rozważaniach do wniosku, że ekonomiczna i praktyczna interpretacja analiz przyczynowości w sensie Grangera jest możliwa jedynie wtedy, gdy dostępna jest wiedza teoretyczna o badanym zagadnieniu. Przeprowadzone analizy empiryczne miałyby wtedy jedynie potwierdzać znaną już wiedzę teoretyczną. Nie jest natomiast możliwe wnioskowanie o zależnościach przyczynowo-skutkowych, gdy nie mają one uzasadnienia teoretycznego. Brak uzasadnienia teoretycznego może oznaczać zarówno to, że teoria przeczy takiej zależności lub to, że nie ma teorii, która tę zależność postuluje. Ten wynik w przesłanej dokumentacji Habilitant wskazuje jako najważniejsze jego dokonanie w tym zakresie. Studząc nieco optymizm Habilitanta, mogę napisać, że w środowisku ekonometrycznym rezultat ten jest znany praktycznie od samego początku, czyli od publikacji Clive'a Grangera na temat egzogeniczności i testów przyczynowania. Wykorzystany model wektorowej autoregresji jest konstrukcją czysto stochastyczną, która przy pewnych założeniach przedstawia obserwowalne kategorie w postaci nieskończonych kombinacji procesów białoszumowych. Gdzie w takiej konstrukcji jest miejsce na zależność przyczynowo-skutkową rozumianą realnie? W mojej ocenie dokonania Grangera należy rozumieć w ten sposób, iż są one jedynie konstrukcją umożliwiającą badania empirycznej zasadności dobrze zdefiniowanych restrykcji narzucanych na parametry modelu. Restrykcje te mają pewną interpretację, którą określamy jako przyczynowanie w sensia Grangera, jednak jest ona zasadna jedynie w ramach zbudowanego modelu ekonometrycznego. Jak głosił w XVIII wieku ojciec empiriokrytycyzmu i neopozytywizmu David Hume, przyczynowość może nie występować w naturze, a przynajmniej jest tak, że nie mamy narzędzi ani dostępu do informacji, które pozwalałyby nam rozstrzygać, czy zależności przyczynowo-skutkowe istnieją, czy też są jedynie konstrukcjami intelektualnymi, stwarzanymi w umyśle obserwatora, przyjmującego określone stanowisko w obliczu obserwowanych zjawisk. Gdyby przyjąć, że model ekonometryczny, jako układ pewnych założeń, jest obiektem abstrakcyjnym, uzyskanie - na podstawie jego zastosowania - wiedzy o przyczynowaniu w jakimkolwiek sensie nie rozstrzyga o istocie rzeczy i naturze prawdziwych zależności. Ta dość

pesymistyczna konkluzja jest jednak znana w środowisku ekonometrycznym. Analizy przyczynowości i raportowanie ich rezultatów powinny być przeprowadzane z właściwym dystansem i świadomością skali niepewności towarzyszącej formułowaniu jakichkolwiek konkluzji. Z tego też powodu pozwalam sobie stwierdzić, iż Habilitant nie pisze nic nowego. W swoich badaniach dr Maziarz powyższe ważne problemy metodologiczne ujmuje w sposób bardzo ciekawy, do tego rzeczowo i krytycznie opisuje przypadki analiz ekonometrycznych i kroki podjęte przez badaczy, którzy te analizy przeprowadzali. Widzę w tym pewną wartość opisową, jednak na próżno w jego dorobku szukać dróg rozwiązania paradoksów analiz przyczynowości, których do pewnego stopnia jesteśmy wszyscy świadomi.

Czwarte pytanie badawcze dotyczy problemu wnioskowania z niespójnych wyników empirycznych. Ta część dorobku jest zawarta w pracach Maziarz (2017c), (2019) i (2021). Habilitant w swych artykułach przedstawia na konkretnych przypadkach, w jaki sposób wybory metodologiczne (dr Maziarz w tym miejscu wymienia dobór zmiennych, zakres danych i ich wstępną obróbkę oraz metody estymacji) wpływają na uzyskane wyniki. W swych analizach Habilitant ponownie wraca do artykułu Reinhart i Rogoffa (2010), wskazując, że kontrowersje i dyskusje jakie wywołało opublikowanie tego tekstu, nie wynikały z popełnionych błędów, a z różnic w założeniach metodologicznych, przyjmowanych przez Reinhart i Rogoffa i innych autorów. Habilitant próbuje rozwiązać problem występowania niespójnych wyników empirycznych i proponuje wykorzystanie w tym celu przesłanek mechanistycznych, jako źródła kryterium poprawności przeprowadzonych analiz ekonometrycznych. Rozważania Habilitanta uważam za ważne i wartościowe. Nawiązuje on do trendów literatury światowej i do współczesnych badań nad formalną definicją przyczynowości, które prowadzi Michel Mouchart ze współpracownikami, szczególnie z Fredericą Russo.

Nauka tym różni się od filozofii, że dąży do likwidacji stawianych problemów. W filozofii postawione pytania i problemy są od zarania w zasadzie takie same, natomiast postęp odbywa się poprzez nieustanne przedstawianie tych problemów w innych ujęciach. Te ujęcia mogą być nowatorskie, ale też mogą stanowić powrót do idei już znanych w przeszłości.

Sporym mankamentem dorobku dr Maziarza jest w mojej ocenie to, że nie likwiduje on problemów związanych z aspektami metodologicznymi analiz ekonometrycznych, tylko je nazywa, stosując aparat zaczerpnięty z filozofii. Dla mnie, skromnego wyrobnika ekonometrycznego, w zasadzie nie ma większego znaczenia, że na przykład niespójność wyników empirycznych z modeli może być tłumaczona pluralizmem metodologicznym. Intuicyjnie dopuszczałem taką możliwość, tylko nie nazywałem jej używając koncepcji pluralizmu metodologicznego. Oczekiwałem od Habilitanta raczej pewnych postulatów metodologicznych, aby ów występujący w mojej ocenie mankament zlikwidować. Podobnie rzecz się ma z problemem przyczynowości i dopuszczalności jej falsyfikacji w ekonomii.

Ocena aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub kultury, w szczególności zagranicznej

Zgodnie z przesłaną dokumentacją Habilitant był związany z dwiema polskimi uczelniami, z Uniwersytetem Ekonomicznym we Wrocławiu oraz z Uniwersytetem Jagiellońskim. Podczas jego pracy w Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu Habilitant realizował projekt PRELUDIUM pt. *Badania przyczynowe we współczesnej ekonomii*, finansowany przez NCN i był kierownikiem tego projektu. Będąc afiliowanym przy Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego, Habilitant pracował w granicy ERC *Biouncertainty*, zaś obecnie kieruje projektem NCN OPUS *Pluralizm przesłanek w filozofii ekonomii*.

Wyniki badań prowadzonych na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu oraz podczas wyżej wspomnianych trzech staży zagranicznych, zyskały wysokie oceny instytucji zewnętrznych. W szczególności Habilitant otrzymał Stypendium Ministra dla Wybitnych Młodych Naukowców (2019-2022). Fundacja na rzecz Nauki Polskiej przyznała Mariuszowi Maziarzowi stypendium START. Dodatkowo Habilitant otrzymał od Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej stypendium w programie im. Bekkera na dziesięciomiesięczny staż badawczy na Uniwersytecie Kent w Wielkiej Brytanii.

Biorąc powyższe pod uwagę, jak również wcześniej sformułowaną ocenę głównego osiągnięcia naukowego, mogę stwierdzić, że Habilitant spełnia kryterium, o którym mowa w tej części recenzji i oceniam jego osiągnięcia w tym zakresie pozytywnie.

Ocena osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych lub popularyzujących naukę lub sztukę

Zawarte w przesłanej mi dokumentacji informacje o ocenianych w tej części recenzji osiągnięciach powodują, że mam pewien kłopot natury formalnej. Jak bowiem ocenić osiągnięcia dydaktyczne u Habilitanta, który większość dotychczasowej kariery naukowej pracował na uczelniach na etacie badawczym? Chcę podkreślić, że to jest jedynie kłopot wynikający z przyjętych zasad oceniania w postępowaniach habilitacyjnych, natomiast nie odnosi on się bezpośrednio do Habilitanta. Konsekwencją pracy na stanowiskach badawczych jest to, że zajęć dydaktycznych Habilitant prowadził mało. Te braki są w mojej ocenie rekompensowane przez pozostałe aspekty, to znaczy działalność organizacyjną i popularyzującą naukę. Habilitant współorganizował konferencje naukowe, w tym dwie na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu oraz konferencję międzynarodową *Bioethics meets philosophy of science* na Uniwersytecie Jagiellońskim. Współorganizował jeszcze jedną konferencję krajową na UJ. Habilitant był też zaangażowany w promocję czasopisma filozoficznego *Diametros*. Wyżej wymienione osiągnięcia organizacyjne oceniam pozytywnie.

W odniesieniu do osiągnięć popularyzujących naukę, warto wymienić za przesłaną dokumentacją publikacje popularnonaukowe w czasopiśmie *Filozofia w praktyce*, udział w audycjach radiowych, tworzenie podcastów o nauce i edukacji. Habilitant intensywnie uczestniczy w życiu naukowym, referując swoje wyniki na wielu konferencjach naukowych i międzynarodowych kongresach. Osiągnięcia Habilitanta z zakresu popularyzacji nauki oceniam pozytywnie.

Konkluzja

Poniżej sformułowano syntetycznie silne i słabe strony dorobku naukowego Habilitanta. Do silnych stron niewątpliwie zaliczyć powinno się:

- a) Postawienie zasadniczych pytań o metodologię analiz ekonometrycznych i przedstawienie problemów związanych z tym pytaniem z perspektywy filozofii nauki.
- b) Międzynarodowy charakter dorobku. Opublikowanie najważniejszych prac w czasopiśmie *Journal of Economic Methodology* i w innych czasopismach o zasięgu międzynarodowym.

słabe zaś strony dorobku to:

- i) Ujęcie problemów badawczych w ramy filozoficzne. Habilitant przedstawia ciekawe ujęcia tych problemów, jednak nie wskazuje dróg ich likwidacji.
- ii) Omawianie analiz ekonometrycznych, które przez ekspertów mogą zostać uznane za zbyt proste. Nie podzielam poglądu Habilitanta, że właściwym jest wybór prac ekonometrycznych, który bazuje na prostocie przeprowadzonych w nich analiz.

Biorąc powyższe pod uwagę, przedstawiony dorobek dr Mariusza Maziarza należy ocenić pozytywnie. Dorobek ten spełnia wymogi stawiane kandydatom, ubiegającym się o stopień naukowy doktora habilitowanego, zawarte w art. 219 ust. 1 *Ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. z 2023 r. poz. 742 z późn. zm.), to znaczy:

1. Habilitant legitymuje się stopniem doktora,
2. Habilitant posiada w dorobku osiągnięcia naukowe, stanowiące w mojej ocenie znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki ekonomia i finanse,
3. Habilitant wykazuje się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni (instytucji naukowej)

W związku z tym jestem za nadaniem dr Mariuszowi Maziarzowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie ekonomia i finanse oraz wnoszę o dopuszczenie Habilitanta do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.